

Mângâierea lui Pavel și a lui Tit prin Corinteni (7:2-16)

În cap.7 Pavel revine la tematica primelor două ale epistolei: mângâiere, relația sa cu cei din Corint, întristare, relația sa cu Tit. Într-adevăr secțiunea 2:14-7:1 apare ca o paranteză. 7:2-16 poate fi citit foarte bine după 2:13 ca o continuare firească a introducerii epistolei. Dar Pavel așează între introducere și cap.6 o secțiune dedicată slujbei sale apostolice. De ce?

În cele din urmă slujba apostolică este miezul epistolei, este elementul pus la îndoială de apostolii mincinoși. Apostolii mincinoși, când l-au denigrat pe Pavel, au pus la îndoială atât apostolia sa cât și sinceritatea și integritatea sa în relația sa cu Biserica din Corint. Pavel vrea astfel în epistolă nu doar să își apere apostolia. El vrea să clarifice și relația sa cu Biserica din Corint, precum și să demaște pe apostolii mincinoși. Și atunci el recurge la următoarea metodă:

- a) În 1:1-2:13 clarifică câteva aspecte esențiale în relația sa cu Biserica din Corint.
- b) În 2:14-7:1 își prezintă slujba apostolică și cerdincioșia sa față de slujba primită
- c) În 7:2-16 clarifică alte aspecte în relația sa cu corinteni

Clarifică, deci, câteva aspecte esențiale (a) pentru a putea fi auzit și ascultat de corinteni. Apoi, trece la miez și își descrie apostolia (b). Apoi, de pe poziția unei apostolii reabilite el își clarifică alte aspecte în relația cu Biserica din Corint (c). Să analizăm aceste aspecte.

În lumina unei apostolii reabilite în ochii corintenilor, Pavel poate răspunde acuzelor false: *n-am nedreptățit pe nimeni, n-am vătămat pe nimeni, n-am înșelat pe nimeni*. Pavel le-a explicat că este normal ca lumea să îi privească cu totul altfel decât sunt. Este deci normal ca un apostol să fie defăimat. Mulți merg după zicala: nu iese fum fără foc. Zicala e falsă aici. În acest context al luptei spirituale, dacă un lider NU este defăimat, atunci trebuie să apară un mare semn de întrebare. Orice lider din Împărăția lui Dumnezeu va fi defăimat. Și aceasta pentru că cel rău vrea să îi distrugă credibilitatea, pentru că mesajul crucii este o pricină de poticnire și o nebunie pentru lume, pentru că oamenii vor să creadă minciunile despre propovăduitorul Cuvântului tocmai pentru a putea respinge mai ușor mesajul. Hristos care era perfect a fost defăimat. Cu atât mai mult vom fi noi, care avem suficiente găuri de care lumea se poate lua. Și o defăimare este cu atât mai eficientă cu cât pornește de la ceva adevărat. În lumina acestor legități, Pavel demască falsitatea acuzei că ei ar fi niște **ÎNȘELĂTORI**. Dar demascarea acestei acuze aduce osândă asupra corintenilor, căci aceștia au crezut acuzele și eventual le-au împrăștiat și ei mai departe. În v.3, Pavel le explică însă că scopul lui nu este să îi acuze și să îi mustre pentru că au crezut bârfele denigratorilor și au fost părtași la ele. Pavel se apără pentru că îi pasă de destinul etern al corintenilor. El știe că acest destin depinde de relația lor cu Pavel. Și de aceea se apără. Nu se apără pe sine Pavel, ci în calitate de apostol și propovăduitor al Evangheliei mântuirii. Și vrea ca cei din Corint să știe

că el **NU** este supărat pe ei. Scopul celui rău este clar: îndepărtarea turmei de păstor, a oilor de lider. În prima fază, corintenii s-au îndepărtat de Pavel pentru că au crezut defăimările. Dar defăimările au ieșit la iveală ca fiind false. Acum, în a doua fază a procesului, corintenii vor avea tendința să se îndepărteze de Pavel pentru că se vor simți vinovați față de el și pentru că vor crede că Pavel este foarte supărat și dezamăgit de ei. În cap.7 Pavel pare să contracareze tocmai acest aspect. Și atunci are logică de ce cap.7 este așezat **DUPĂ** secțiunea 2:14-6:13. După această secțiune, apostolia lui Pavel este deja în parte reabilitată. Și dacă este reabilitată, atunci corintenii se simt deja vinovați față de Pavel și se tem ca acesta să nu fie supărat pe ei. Și atunci Pavel scria cap.7 tocmai pentru a-i încredința că nu este supărat pe ei. Pavel este fantastic. Corintenii au nevoie de el și nu el de corinteni. Și corintenii se îndepărtează de el din pricina unor defăimători fără credibilitate apăruti de nicăieri. Iar Pavel, ca unul care știa că cei din Corint aveau nevoie de el și nu invers, putea foarte bine să îi lase în minciunile lor și să nu se mai obosească să se apere. Și pentru cineva care nu mai ține la numele lui între oameni, și care vrea să arate doar spre Domnul, și care oricum s-a obișnuit cu defăimările, este așa o trudă și o provocare să te aperi. Și totuși Pavel își ia timp să se apere. Dar apoi, în grija sa cea mare față de corinteni, se gândește și la reacția lor de după acest demers. El se gândește că acum cel rău va folosi sentimentul de vinovăție și supărare pentru a-i îndepărta de sine. Pavel își face timp să le arate că nu este supărat, că nu vrea să îi acuze, și că are încredere în ei. Ce contrast între Pavel și corinteni. Corintenii și-au pierdut încrederea în el doar după câteva denigrări venite de la oameni fără credibilitate. Dar Pavel nu și-a pierdut încrederea în corinteni nici după marile trăsnași făcute de aceștia și descrise în ***1 Corinteni***, și nici acum când ei se uneau cu defăimătorii lui. Începutul v.4 este **INCREDIBIL: am o mare încredere în voi!** Pavel va argumenta în cele ce urmează pe ce se bazează marea sa încredere. El nu își permite nici să mintă, nici să îi măgulească pe corinteni. El vorbește cu toată seriozitatea când spune: ***am o mare încredere în voi.*** Dar, de fapt, întreg capitolul 7 vorbește despre încrederea lui Pavel în corinteni. Versetul 3 e minunat, ținând cont și de contextul în care e rostit. Cine nu ar vrea să primească asemenea vorbe de la marele apostol?

- Am o mare încredere în voi.
- Am tot dreptul să mă laud cu voi.
- Sunt plin de mângâiere,
- Îmi saltă inima de bucurie în toate necazurile noastre.

Pavel primește prin corinteni mari mângâieri din partea lui Dumnezeu; mângâieri așa de mari, încât inima îi poate sălta de bucurie în toate necazurile lui. Să îți slate inima de bucurie în mijlocul unui necaz nu e puțin lucru. Pavel îi iubea cu adevărat pe corinteni și trăia cu adevărat pentru ei în Hristos. De aceea, era și așa de mare mângâierea și bucuria când primea vești bune de la ei. O sursă fundamentală de mângâiere a lui Pavel era reprezentată de rămânerea și creșterea în credință a copiilor săi spirituali. Într-adevăr după cum spune și Ioan:

- Eu n-am mai mare bucurie decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr.
(3 Ioan v.4)

Cea mai mare bucurie a lui Ioan era creșterea în har a copiilor săi spirituali. Pentru el nu exista o bucurie mai mare. Nici măcar propria sa creștere spirituală nu reprezenta o bucurie mai mare. El era cu adevărat centrat pe slujirea celorlalți. El cu adevărat trăia pentru Hristos, pentru bucuria lui Hristos, iar bucuria lui Hristos era Biserica. Nici o realizare pământească și nimic altceva nu aducea mai multă bucurie în inima lui Ioan. Dar care sunt sursele de bucurie din viața noastră? Ce ne-ar bucura cel mai mult acum și aici? Ce așteptăm cu multă ardoare acum și aici? Fiecare din noi are răspunsurile lui. Dar știm care e răspunsul corect, ca să îl numim așa. Pentru un creștin matur sursa principală de bucurie este relația cu Domnul. Și pentru că în această relație el e centrat pe Domnul și nu pe sine, sursa cea mai mare de bucurie e reprezentată de întoarcerea oamenilor la Domnul și de creșterea lor în Domnul. Așa era și pentru Pavel. Și tocmai de aceea veștile despre corinteni aduceau așa de multă bucurie pentru inima sa. Domnul aduce în viața fiecăruia vești despre creșterea în har a fraților și despre întoarcerea oamenilor la Domnul. Dar măsura de mângâiere depinde de VAS. Cu cât vasul e mai ancorat în Domnul, cu atât mângâierea e mai mare. Pavel are curajul să spună că inima îi saltă de bucurie! Când ți-a săltat ultima dată inima de bucurie? Dar când ți-a săltat în legătură cu veștile bune despre credința fraților tăi? Și vom vedea că vestea primită de Pavel era că cei din Corint au răspuns cu pocăință la prima sa scrisoare. Deci el nu primise o veste măreață despre mari performanțe spirituale. Pavel aflase că ei, care erau aproape de moarte spirituală, s-au pocăit. Și corintenii se pocăiseră, dar erau încă plini de boli și departe de statura plinătății lui Hristos. Și acea pocăință era doar un pas; mai erau multe bătălii de dus până la sfârșit. Dar Pavel nu gândește așa. El se bucură din toată inima pentru pocăința lor. Și se bucură acum și aici. Pavel trăiește prezentul. El nu lasă ca gândul posibilelor căderi de mâine să îi fure bucuria. El se bucură că AZI corintenii s-au pocăit și au revenit pe calea lui Hristos. În cele din urmă miza era mântuirea lor. Nu toți aveau să alerge constant ca Pavel. De fapt, marea majoritate a credincioșilor aveau să aibă multe căderi. E de ajuns să citim epistolele Noului Testament și scrisorile Apocalipsei. Lupta de a rămâne în Domnul e pe viață și pe moarte. Majoritatea Bisericilor plantate de Pavel au avut multe căderi și crize spirituale. Oare acest lucru să fie specific doar primului secol? Oare este întâmplător că și istoria lui Israel e mai mult caracterizată prin căderi decât prin ascultare? Nicidecum! Ce e scris în Noul Testament oglindește o realitate valabilă pentru întreaga istorie a Bisericii. De fapt, dacă atunci când trăiau apostolii Biserica se confrunta cu atâtea crize spirituale, oare nu va fi la fel după plecarea apostolilor la Domnul? Bucuria lui Pavel nu izvoră din marile înălțimi spirituale ale corintenilor (care erau așa de parte de aceste înălțimi), ci din faptul că ei încă erau în har, încă în Domnul. Este o mare înțelepciune pentru slujitorul lui Dumnezeu să accepte că deși în Hristos sunt toate resursele pentru a ajunge la statura plinătății lui Hristos, cei mai mulți se vor folosi așa de puțin de aceste resurse. Cei mai mulți vor fi duali, vor avea mari căderi, și slavă Domnului dacă vor ajunge la capăt. Dacă sursa bucuriei lui Pavel era maturitatea de excepție a celor în care a investit așa de mult, Pavel ar fi fost mereu un întristat. Sursa bucuriei lui Pavel era rămânerea lor în har. Să fie mântuiți, chiar prin foc, dar să fie mântuiți! Așa gândea Pavel. Și de aceea, pocăința corintenilor de hidoasele lor păcate, aduce așa o mare bucurie în inima sa. Da, e un contrast izbitor între înălțimile spirituale ale lui Pavel și frământările spirituale ale corintenilor. Pavel aducea oriunde mireasma lui Hristos. Corintenii se pocăiseră că toleraseră un curvar în mijlocul lor. Distanța era enormă. Dar

Pavel nu se gândește: *Ooo, corintenilor, de ce nu sunteți unde sunt eu? Sau de ce nu ați atins maturitatea?* Ci Pavel se bucură că ei s-au pocăit și au rămas în Domnul. Și se bucură din toată inima pentru acest pas al corintenilor. Și se bucură în mijlocul necazurilor, când e mai greu să te bucuri. Bucuria sa este așa de mare încât eclipsează greutatea necazurilor sale. Și dacă Pavel se bucură așa de mult, oare cât de mult s-a bucurat Domnul în ceruri pentru pasul pocăinței corintenilor? Pavel ne vorbește despre o viață constantă de ascultare. Corinteni erau plini de căderi. Pavel ne vorbește despre înălțimea unei vieți spirituale lipsite de căderi mari și de rămânerea în această biruință. Corinteni se luptă cu pasul pocăinței față de căderi mari. Ce distanță este între Pavel și corinteni! Și Pavel se bucură de ei. Și Domnul se bucură și de înălțimea spirituală a lui Pavel și de pocăința corintenilor duali și necredincioși. Acum îmi dau seama cu mai multă claritate că cei mai mulți din poporul lui Dumnezeu vor avea o viață caracterizată de căderi și defocalizări, și miza va fi ajungerea până la capăt. Puțini sunt cei care vor lua cu toată credința și seriozitatea resursele spirituale folosite de Pavel, și puțini vor călca cu adevărat pe urmele lui, mergând spre acea maturitate și viață de biruință în Hristos. Și acești puțini vor duce ca Pavel în spate pe cei mulți. Și acești puțini vor sta la spărtură. Și acești puțini vor călăuzi pe ceilalți, și acești puțini vor suferi pe ceilalți. Și Domnul împrăștie cu grijă pe acești puțini în toată istoria. Ne uităm și în vechime: Noe, Avraam, Moise, David, Isaia, Daniel, Ezra etc. nu au trăit în aceeași generație. Cei tari vor fi mereu datori să rabde pe cei slabi și să îi poarte în spate. Cunoscuții lui Pavel erau corinteni. Miza lui era ca ei să ajungă până la capăt. Dacă miza sa ar fi fost ca ei să atingă înălțimile sale spirituale, atunci Pavel ar fi fost un întristat. Dar Pavel sălta de bucurie în toate necazurile lui pentru că ei... tocmai se pocăiseră de niște căderi rușinoase. Și totuși pare așa o risipă. În Hristos, sunt resurse așa de mari încât orice păcătos poate crește spre statura plinătății lui Hristos. Și totuși cei mai mulți suntem inconstanți, iar creșterea noastră e așa de lentă și de greoaie. Dar oare nu e o risipă și faptul că Hristos a murit pentru păcatele întregii lumi și așa de puțini răspund chemării? O asemenea risipă o putea face doar un Dumnezeu al harului, a cărei generozitate întrece orice imaginație! Și înțelegând aceste lucruri, stau și mă întreb cum se vede de sus creșterea spirituală a Bisericii. Marea bucurie este ca cel credincios să rămână în pocăință și să ajungă până la capăt. Și când cineva ajunge la capăt și intră în Împărăție, este o mare sărbătoare. Nimeni nu rămâne blocat pe risipa făcută. Nimeni nu se gândește că acel om ar fi putut fi cu mult mai sus în Hristos. A ajuns la capăt și va sta pe tronul slavei o eternitate. Ce poate fi mai mult? Și Însuși Domnul se bucură din toată inima și nu Îi pare rău de risipa făcută. Și atunci cum se vede de sus când cineva ia în serios lupta și resursele pauline și se avântă cu constanță în creșterea în maturitate în Hristos? Cred că acest lucru este o mare surpriză atât pentru îngeri cât și pentru Domnul! Cerul e obișnuit cu căderile și necredința noastră. Ceea ce surprinde cerul nu e niciodată inconstanța noastră, ci tocmai constanța noastră. Domnul știe că suntem doar țărână. Și El știe cât de mari sunt împotrivirile diavolului față de cei care vor să trăiască cu evlavie în Hristos, și cât de ușor dăm înapoi. El își aduce aminte cât de greu au învățat ucenicii calea crucii și a biruinței în Hristos. Și ei erau apostolii, adică cei mai de seamă din Biserică. Și atunci când cineva de jos alege calea constanței și calea crucii, ce mare uimire trebuie să fie pentru Cer! Și ce mare bucurie trebuie să aducă acel om! Ce laudă și ce mândrie trebuie să simtă cei din tabăra lui Dumnezeu din pricina lui! Căci dacă este așa de mare bucurie pentru pocăința corintenilor, cât de mare

bucurie trebuie să fie pentru constanța unuia care se străduiește să calce pe urmele lui Pavel? Și dacă Pavel primise revelații speciale și semnase un contract special cu Domnul pentru slujba apostolică, cât de mare trebuie să fie uimirea când cineva fără asemenea revelații se lasă fermecat de harul divin și alege să calce cu îndrăzneală pe urmele apostolului? Și dacă s-a găsit har pentru corinteni și toate bolile lor, oare nu se va găsi har și pentru el pentru căderile sale din care va reveni așa repede la Domnul? În lumina dualității și necredinței istorice din poporul lui Dumnezeu, uimirea ceruui nu e trezită când dăm înapoi, ci când cineva merge înainte în ciuda încercărilor crescânde. Cerul efectiv amuțește la un Iov care nu renunță la Domnul în mijlocul celor mai grele încercări.

Pavel primește o așa mare mângâiere prin pocăința corintenilor CĂCI:

- El trăiește cu adevărat pentru Hristos și nu pentru sine
- știe să se bucure de fiecare pas al credinței, acceptă realitatea falimentului omenirii și al Bisericii, privește prin lentila harului și vede ca miză spirituală ajungerea până la capăt
- nu se gândește unde ar fi putut fi corinteni și nici nu îi compară cu propriile înălțimi spirituale... el nu judecă: *eu sunt pe nori iar voi trebuie să vă clarificați dacă să disciplinați un curvar sau nu...* NU, ci se bucură că cei din Corint sunt în Hristos!
- El se încrede în protecția spirituală acordată de Domnul și nu se lasă copleșit de propriile neazuri și griji pentru sine.

Vom dezvolta puțin ultimul punct. Este greu să te gândești la celălalt când ești tu însuși într-un mare neaz. Și când miza e mântuirea sufletului tău, atunci lucrurile se complică. Pavel putea fi preocupat de mântuirea sufletelor celorlalți pentru că își simțea propriul suflet în siguranță. El trăia din plin protecția divină. De aceea, netemându-se pentru propria sa mântuire se putea preocupa de mântuirea altora. După ce Pavel s-a întors în Macedonia, ***trupul lor nu a avut odihnă. Ei au fost necăjiți în toate chipurile: de afară lupte, dinlăuntru temeri.*** E foarte greu să călătorești, să fii privat adesea de somn, să fii mereu înconjurat de pericole, urmărit de prigonitori, trădat de frații mincinoși. Și prin toate acestea trecea nu un supraom, ci un om ca și noi, plin de temeri. Domnul nu i-a pus lui Pavel un scut emoțional special ca să nu simtă teama, oboseala. El era slab și trăia în slăbiciune. Dar se încredea în Domnul, și astfel devenea tare și trecea miraculos prin toate aceste încercări. Suferință fizică, defăimări, amenințări, pericole, necunoscut, incertitudine, dezamăgiri, vești de tot felul. Pavel era încolțit din toate părțile. În acest context el rămânea în picioare și se preocupa de soarta corintenilor. Și se frământa atât de intens, că o veste bună de la corinteni l-a făcut să salte de bucurie în toate neazurile lui. Pavel se putea preocupa de ceilalți pentru era sigur de protecția lui Dumnezeu față de propria viață și prin toate aceste încercări nu făcea compromisuri, ci trăia după voia lui Dumnezeu. Când faci un compromis, puterea spirituală

slăbește, și slăbește și dragostea și preocuparea pentru ceilalți. Ba mai mult, compromisul aduce nesiguranță cu privire la propria mântuire, și atunci scade și preocuparea pentru ceilalți. Pavel trăia din biruință în biruință, și fiecare biruință îi confirma protecția desăvârșită în Hristos. Și având nevoie de siguranță împlinită prin credință putea să se preocupe și pentru alții. Și știa și faptul că protecția lui Dumnezeu e de partea sa în măsura în care trăiește în dragoste, în măsura în care trăiește pentru ceilalți. Cu siguranță că Pavel s-a deprins să trăiască astfel prin încercări. La primele încercări puternice rămânem centrați pe noi și ne întrebăm ce se va întâmpla cu sufletul nostru, și dacă vom reuși să biruim până la capăt ispita. Dar apoi, după ce experimentăm de mai multe ori nemaipomenita putere a lui Hristos în slăbiciune, știm că vom birui totul prin El. Și, încredințați de acest lucru, avem resurse să ne preocupăm și pentru ceilalți.

În cap. 2 Pavel ne-a spus despre neliniștea sa generată de faptul că nu l-a găsit pe Tit. Astfel, părăsește Troa (măcar că Domnul îi deschise o poartă pentru Cuvânt) și se duce în Macedonia pentru a-l căuta. Îl găsește pe Tit care-i dă știri despre corinteni. Se pare, deci, că motivul real pentru care Pavel a părăsit Troa a fost tocmai acela de a afla știri despre corinteni. Și dacă este așa, dacă Pavel a dorit să le transmită acest lucru în acest capitol, atunci nu putem să nu observăm metoda la care recurge Pavel. El încheie introducerea din cap. 2 cu prezentarea unei decizii controversate. El nu le explică acolo adevăratul motiv. Corinteni când citesc epistola, fiind plini de prejudecăți față de Pavel, s-au gândit probabil: ce fel de decizie ia Pavel? Domnul îi deschide o poartă pentru Cuvânt și el pleacă să îl caute pe Tit? Dar în cap. 7 li se descoperă că de fapt ei erau adevăratul motiv pentru care Pavel a părăsit Troa. Și când tu ești adevăratul motiv într-o astfel de situație, gura ți se închide. Pavel nu îi uitase. Era extrem de preocupat de soarta lor. Și îl trimite pe Tit în Corint și apoi așteaptă știri de la el, știri despre modul în care Biserica din Corint a reacționat la prima scrisoare. Și apoi Pavel le explică cât de mângâiați au fost ei prin venirea lui Tit.

Și Pavel mai adaugă o condiție esențială pentru a primi mângâierile din partea lui Dumnezeu:

- Și Dumnezeu care ***mângâie pe cei smeriți***, ne-a mângâiat prin venirea lui Tit.

Dumnezeu mângâie pe cei smeriți? De ce? Pentru că Domnul stă împotriva celor mândri dar dă har celor smeriți. Celor care se cred tari, care se încred în ei înșiși, Domnul nu le poate da ajutorul. Deci ajutorul îl primești în măsura în care ești smerit, în care îți recunoști slăbiciunea, neputința, nevoia, dependența totală de Dumnezeu în orice situație. Și am discutat în cap. 1 cum mângâierile sunt principalul ajutor primit de la Dumnezeu în mijlocul încercărilor. Și Domnul este generos în a da mângâiere. Și este generos cu Pavel care primise atâtea revelații și resurse speciale. Cu siguranță că este generos și cu fiecare din noi. Dar există mai multe condiții. Pavel insistă pe condiția fundamentală: smerenia. Nu e vorba că lui Dumnezeu îi place să ne umilim înaintea Lui, și doar așa ne dă ajutorul. Nu, problema este că acesta este ADEVĂRUL: nu putem face NIMIC fără El, și avem nevoie totală de El, în orice situație. Este o normalitate să stăm mereu în genunchi înaintea Sa. Și cerem ajutorul, nu ca niște robi care încearcă să impresioneze pe Stăpânul nemilos prin umilința lor, ci ca niște fii

plini de încredere în dragostea Tatălui. Nu putem judeca lucrurile în alb sau negru: smerit sau mândru. Mândria are multe nuanțe, niveluri, și forme. Ideea este că mândria, în orice formă, limitează ajutorul primit de sus. Acest ajutor chiar poate fi blocat în anumite situații. Privind la experiența de zi cu zi a credincioșilor, în inima acestora este un amestec de mândrie și smerenie, de încredere în sine și încredere în Domnul, de sine și de Hristos. Alternăm de la mândrie la smerenie, ne zbatem între cele două realități, ne încredem și în Domnul și noi, ne încredem în Domnul doar în anumite situații, și nu total. Acest amestec nu blochează ajutorul de sus, dar îl diminuează. Și pentru ca ajutorul să curgă mai mult, Domnul ne va trece prin experiențe dificile în care să fim curățiți din ce în ce mai mult de SINE, de orice formă și nuanță de mândrie. Revenim la Iov. Iov nu era un om plin de mândrie. Dar în adâncul său considera neprihănirea sa un lucru **al său** cu care putea negocia înaintea lui Dumnezeu, din pricina căreia se gândea că are drepturi înaintea Creatorului, din pricina căreia avea anumite așteptări. Dar Iov află că sub cer totul este al Domnului, inclusiv neprihănirea sa. Neprihănirea sa vine din Dumnezeu și este un dar și nu un merit. Iov descoperă realitatea hidoasă a sinelui și sinele său este zdrobit; vede cu claritate că Dumnezeu este totul în toți. Iov rămâne fără copii, dar cu inima curățită. Și acesta este cel mai mare câștig al lui Iov. Curățirea inimii de eu, cufundarea într-o mai mare smerenie a sufletului, pentru ca puterea lui Dumnezeu să poată curge mai mult prin el. Pentru a ajunge în acest moment IOV a trebuit să fie pus sub o presiune atât de mare. Lucrul acesta, faptul că el considera că neprihănirea sa este măcar în parte și a sa, îi oferea un drept de negociere cu Creatorul și era ADÂNC ascuns în inima sa. Observăm că după prima parte a încercării, Iov reacționează excelent: **Domnul a dat, Domnul a luat, fie Numele Lui binecuvântat!** Și dacă nu înțelegem ce urmărea Dumnezeu, ni se pare sadism din partea Sa. Domnul îngăduie ca cel rău să-l preseze pe Iov din ce în ce mai mult, până când Iov nu mai poate și începe să rostească cuvinte nelalocul lor împotriva Creatorului. Iov nu se răzvrătește dar are o atitudine nelalocul ei față de Creator și la un moment dat rostește cuvinte grele la adresa Creatorului. De fapt, Dumnezeu îi răspunde: **Cine este cel ce îmi întunecă planurile prin cuvântări fără pricepere?** (Iov 38:1). Lucrurile sunt extrem de complexe în ce privește lupta cu eul și mândria. Iov nu era un om mândru, plin de mândrie, căci mândria este ceva foarte grav, și Domnul Însuși îl numește pe Iov cel mai neprihănit de pe fața pământului. Cu toate acestea, performanțele morale din viața sa, au cultivat în adâncul lui Iov o nuanță ascunsă de mândrie. Și Domnul dorește să o curețe. Și de aceea, a îngăduit atacul celui rău. Acel lucru atât de ascuns în adâncul lui Iov trebuie mai întâi scos la iveală. Dar Iov era neprihănit și iubea pe Domnul, și avea deprinderi sfinte. Și a fost nevoie de o presiune peste puterile lui Iov, dacă vreți, pentru ca acel lucru ascuns să iasă la iveală. Și observăm că prima fază a încercării, teribilă de altfel, nu a fost suficientă pentru a scoate la iveală acel lucru din inima lui Iov. Și atunci Domnul a îngăduit ca presiunea să crească și MAI MULT. Oare dorea Domnul ca IOV să cedeze? Oare dorea DOMNUL să îl vadă și pe IOV pătat și umilit? O, nu! Domnul dorea să scoată la iveală ce era ascuns în IOV și să îl curețe. Și sub presiunea maximă, acel lucru a ieșit, și IOV a început să vorbească ca unul care avea dreptul la o minimă așteptare. Iov își spunea: am trăit în neprihănire. Și nu am considerat că Domnul trebuie să îmi țină în viață familia și să îmi apere bogățiile. **Când mi le-a luat, am recunoscut că TOTUL vine de la El. Deci are dreptul să le ia. Dar mai aveam măcar o așteptare, legată de trupul meu. Să fiu sănătos și să mor liniștit. Dar iată că nici de**

atât nu am parte. Parcă e prea mult. Măcar la atât cred că am dreptul să mă aștept din partea Creatorului.

Ei, bine acest ATÂT care pare atât de mic, voia Domnul să-l curețe în Iov. Între IOV și Domnul mai era acest ATÂT ce trebuia curățat. Și părea un mic ATÂT. Dar orice lucru între noi și Domnul este un spațiu al morții care ne poate genera moartea, și trebuie îndepărtat. Observați, sfințirea nu înseamnă doar un comportament impecabil între oameni. Esența sfințirii are în vedere SINELE, ce se ascunde în adâncul nostru cu privire părerea noastră despre sine și despre Dumnezeu. Aici se operează adevărata sfințire. Un om cu o viață morală, dar fără curățirea sinelui, este plin de moarte și de putregai. Descoperim o temă fascinantă a cărții Iov. Nu e vorba doar de suferință. Ci este vorba despre relația dintre OM și Dumnezeu. Este pus în discuție așa-zisul drept al oamenilor de a avea așteptări de la Creator, dreptul de a negocia și a cere de la Creator. Și exercițiul este fantastic. Domnul îl ia pe cel mai neprihănit OM și îi ia TOTUL. Și acesta începe să vocifereze. Nu să cârtească, sau să se răzvrătească, dar să vocifereze. Și concluzia este zguduitoare: Iov nu avea NICI UN DREPT înaintea CREATORULUI, căci TOTUL e din EL, inclusiv neprihănirea lui IOV. De aceea, DOMNUL rămâne drept față de neprihănitul IOV chiar dacă ÎI IA TOT. OMUL nu are nici un drept prin sine înaintea CREATORULUI. TOTUL e prin marea Sa bunătate și geneorizitate. Dar un lucru perfid și adânc ascuns în noi, este tocmai credința că avem anumite drepturi înaintea Creatorului. Și din nou revin: IOV a reacționat BINE la prima față a încercării. Dar reacționând BINE, lucrul ascuns din el nu a ieșit la iveală. Și atunci a trebuit să se mărească presiunea. Iar când Satan s-a atins și de trupul lui, atunci IOV a cedat și lucrul acela ascuns din el a ieșit la iveală, și IOV și-a spus: Doamne, sunt cel mai neprihănit om și tu știi truda mea pentru a rămîne în ascultare de tine, și lupta mea de zi cu zi cu firea pămîntească, și toate ispitele pe care le-am depășit, și cum mi-am pus încrederea în Tine zi de zi. Și mi-ai luat totul. Și nu am considerat că am vreun merit, sau drept. Tu mi-ai dat familia și bogățiile. Tu ai dreptul să mi le iei. Nu am considerat că neprihănirea mea mă înputernicește să am o familie sau bogății. Totul e de la Tine și prin harul Tău! Ai dreptul să dai și să iei. Și mă încred și în bunătatea Ta! De aceea, laud Numele Tău. Dar acum când Te-ai atins și de trupul meu, și Te-ai atins atât de tare, acum mă gândesc că **MĂCAR ATÂT** puteam spera de la TINE, că măcar ATÂT puteai proteja din pricina NEPRIHĂNIRII mele. Și ce mă sperie și mai mult este că suferința mă împinge la nebunie, la a mă răzvrăti împotriva Ta! Doamne, lupti pentru mine sau împotriva mea? Vrei neapărat să cad în păcat, să mă vezi mânjit și umilit înaintea Ta?

Acest MĂCAR ATÂT părea puțin înaintea lui IOV, și pare puțin și înaintea ochilor noștri. Dar nu era PUTIN înaintea CREATORULUI. În inima lui IOV mai exista acest spațiu al morții peste care Dumnezeu încă nu domnea, care era umplut de sinele lui IOV și nu de DUMNEZEU. Și Cel care îl iubea pe IOV, și care umple toate lucrurile, a vrut să umple cu viață și acel loc ascuns din ființa lui IOV. Și nu este întâmplător că IOV a reacționat nu atunci când cel rău s-a atins de ce avea în afara lui, ci când s-a atins de trupul **lui**. Trupul lui Iov era parte din sine, din identitatea sa. Neprihănirea lui Iov era parte din identitatea sa. Curățirea este extrem de profundă, subtilă și complexă căci are în vedere identitatea lui Iov: cine crede că este el înaintea lui Dumnezeu? Ce crede Iov despre sine și despre drepturile sale? Și

presiunea teribilă scoate la iveală ce Iov cultivase în el. Și Iov rostește și el multe cuvinte nepricepute la adresa Creatorului. Neprihănirea sa fără pată este mânjită. Și toate cuvintele sale sunt scrise și într-o carte care străbate istoria. Neprihănirea sa este pătată, dar inima sa este curățită. În mod paradoxal, Iov este mai curat DUPĂ încercare, și nu înainte de încercare. La final, Iov și-ar fi dorit să nu fi rostit acele vorbe împotriva Creatorului, dar nu mai putea schimba nimic. Dar Creatorul nu l-a pus sub această presiune pentru a-l mânji pe IOV ci pentru a-l curăți. Din perspectiva Domnului, vorbele rostite de IOV au fost mai puțin grave decât realitatea ce se ascundea în inima lui. De fapt vorbele au izvorât din acea realitate. Vorbele nu au făcut decât să o scoată la iveală. Scopul încercării a fost curățirea și înălțarea lui IOV și nu umilirea și mânjirea lui. Cât de complexă a fost ecuația! Și acum ne dăm seama că această curățire fost posibilă doar prin teribila presiune la care a fost supus IOV. Altfel, nu se putea! Acel lucru era prea bine ascuns în inima lui IOV. DOAR o asemenea încercare putea să îl scoată la iveală spre curățire. IOV își păstrase un singur drept, o singură așteptare înaintea Creatorului: acela de a avea sănătate și o moarte liniștită. Și acel spațiu era un spațiu al morții care a stârnit gelozia Creatorului. Și a trebuit îndepărtat și curățit. Și după această curățire cu siguranță că dacă IOV ar fi trecut din nou prin încercarea cea grea, ar fi rămas în picioare fără pată. Smerirea sa a adus mai mult ajutor de sus în viața sa. Smerirea sa a adus mai mult din Dumnezeu în el. Pavel primea belșug de mângâiere căci era un campion al smereniei. Pavel era curățit de sine asemenea lui IOV. Nu mai avea nici un drept, nici o așteptare, nici un merit, nici un strop de încredere în sine. Eul era zdrobit TOTAL, și rămânea într-o continuă zdrobire. De aceea puterea lui Hristos lucra cu putere în Pavel. Și Pavel era într-un proec continuu de așteptare. Dar el depășise un PRAG esențial al zdrobirii eului. Și cred că e vorba de pragul depășit de IOV. Ce e interesant cu IOV e că Domnul îi dă înapoi și sănătatea, și averile și alți copii. Ba chiar îi dă mai mult. Scopul Domnului nu a fost ținerea lui IOV în suferință, ci CURĂȚIREA LUI. Suferința a fost o unealtă doar. CEVA de nedorit, dar absolut necesar. Când curățirea a fost realizată, acel tip de suferință a fost îndepărtat.

Dumnezeu mângâie pe cei smeriți. Ce frumos! Ca să fii mângâiat trebuie să recunoști că ai nevoie de mângâiere. Dar și aici este un echilibru. Încrederea lui Pavel era în Dumnezeu, iar nu într-o formă de mângâiere anume. Pavel nu spunea ceva de genul: am mare nevoie de ACEL LUCRU X. Atunci voi fi mângâiat și voi putea sluji Domnului. Nu, ci Pavel spunea: sunt slab, Doamne, am nevoie de TINE, de mângâierea Ta, și Tu știi mai bine cum să mă mângâi! Mângâie-mă, Doamne, dar fă-o după voia Ta, și nu a mea! Nu am nimic să Îți aduc, să Te impresionez, nu am nici cel mai mic merit care mi-ar oferi un mic drept de a fi mângâiat. Dar nădăjduiesc în marea Ta bunătate și în credincioșia Ta față de promisiunile Tale! Și Pavel era mângâiat! Să privim la Pavel și să îi urmăm exemplul ca să beneficiem și noi DIN BELȘUG de mângâierile care se revarsă cu generozitate din cer!

Viața lui Pavel era o aventură totală. Fiecare zi era altfel. Nu putea ști ce va fi mâine. Mergea din cetate în cetate unde știa că îl așteaptă prigoniri și necazuri. Nu știa cât va putea rămâne într-o cetate. Călătoria mult și în condiții dificile. Nu putea să aibă un regim normal de viață. Un regim normal de somn. Nu este ceva fix, ordonat și organizat în viața sa. Totul era o aventură. Nu se putea baza pe un orar fix. Căci totul era o aventură, și totul era plin de evenimente neprevăzute în care trebuia să ia totul felul de decizii. Pavel nu știa ce va fi

măine, și era adesea pus în contexte în care trebuia să ia repede decizii importante. De exemplu, începea o prigoană în cetate, și apărea marea întrebare: să fug sau să rămân? Și dacă să fug, pe unde? Și dacă fug, unde să fug? Și ce provizii avem? Și ce vom mânca mâine? și tot așa. Și erau decizii de viață și de moarte care aveau un impact asupra vieții sale și asupra Bisericii de curând plantate din acea lucrare. Pavel nu putea face multe planificări, multe strategii pe termen lung. Totul era pas cu pas. El nu vedea mai mult de câțiva metri în fața sa. Restul era ceață. Pavel era permanent închis în incertitudine, slăbiciune și neputință. Dar el nu fugea de un astfel de mod de viață. El îl îmbrățișa căci știa că tocmai acest mod de viață îl ajuta să rămână smerit, în totală dependență de Domnul, să rămână mic, pentru ca puterea lui Hristos să se manifeste din plin prin El. Pavel trăia cu adevărat prin credință în fiecare zi. O incertitudine totală, o slăbiciune totală, o neputință totală, o dependență totală. El nu putea studia de exemplu și să se roage în fiecare dimineață, căci uneori tocmai dimineața începea prigoana, sau poate era nevoie să călătorească toată noaptea. Cu siguranță că recupera în altă parte a zilei, și din epistolele sale decoperim că Pavel avea o viață de rugăciune și mijlocire impresionantă. Ce vreau să spun este că viața lui nu putea fi pusă într-un tipar sau orar exact. Fiecare zi era altfel. Și astfel el se încredea nu într-un tipar sau orar cheie al zilei (mă scol la ora..., am un timp de părătășie de..., apoi fac...), ci doar în Domnul. Noi căutăm anumite tipare care ne oferă iluzia siguranței. Și dacă avem perioade liniștite, cu siguranță că e bine să ne disciplinăm și să ne organizăm viața. Dar să nu ne încredem în acea organizare sau disciplină. Ea poate fi tulburată de cel rău. Esențial este să ne încredem doar în Domnul și să trăim aventura fiecărei zile în parte. Ba mai mult să căutăm să disciplinăm fiecare zi în parte indiferent de diferențele dintre ele. Este o artă. Pavel stăpânea această artă. De multe ori m-am gândit cum poate fi trăită o zi pentru Domnul. Și găseam niște repere, un tipar, bun de altfel. Dar acel tipar nu funcționează tot timpul. Reperele sunt cele care trebuie păstrate. Tiparul se schimbă în funcție de zi și funcție de perioada din viața noastră. Una este să fii sănătos, alta să fii bolnav. Una e să stai acasă, alta să mergi la serviciu, una să fii celibatar, alta să ai un copil mic, una să fii în localitatea ta, alta să fii în călătorie, una să fii în pace, alta în prigoană sau război. Pavel știa să aplice reperele spirituale fiecărei zile indiferent de specificul ei. El învățase să ia fiecare zi în parte și împreună cu Domnul pas cu pas să descopere specificitatea zilei și să ia deciziile cele bune. Noi vrem să ȘTIM DINAINTE. Dar de multe ori răspunsul îl primim de sus chiar înainte de a lua decizia. Domnul concepe astfel viața și mai ales anumite perioade din viață tocmai pentru a ne contrânge să trăim prin credință și nu prin vedere. Dacă ni s-ar deschide ochii și am vedea în fiecare zi câți vrăjmași ne înconjoară în războiul spiritual și câte capcane ne pândesc la fiecare pas, am trăi un sentiment de slăbiciune și neputință, de incertitudine și groază, și am fi copleșiți de el. Și de fapt aceasta e realitatea, și normalitatea. Și acest sentiment ne va conduce către calea trăirii prin credință, către calea pe care umbla apostolul Pavel, aceea a dependenței totale de cer în fiecare zi. Ia fiecare zi în parte. Acceptă aventura. Acceptă incertitudinea și slăbiciunea. Abandonează-te mereu în brațele Domnului! Ferice de cel care descoperă frumusețea aventurii trăirii prin credință zi de zi. Căci el nu va obosi. Să nu știi ce va fi mâine! Să nu știi ce vei mânca mâine! Să nu știi dacă mâine vei mai fi în viață! Să nu știi ce vei spune mâine în fața martorilor mincinoși! Să nu știi dacă mâine va fi o zi liniștită sau de maximă presiune! Să nu știi ce se va întâmpla mâine cu cei dragi! Și în același timp să nu disperși, ci în mijlocul

disperării și a fricii să te abandonezi total în brațele Domnului. Să trăiești CU ADEVĂRAT prin credință și nu prin vedere. La noi este un amestec al trăirii prin credință și prin vedere. Dar PAVEL trăia doar prin credință. Și Pavel nu era un supraOM. Sufletul reacționa în fața pericolelor și incertitudinilor. El însuși spune: din afară lupte, DINLĂUNTRU TEMERI. Iar în 1 Cor. 2:1-5:

- Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită. Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit. Eu însumi când am venit în mijlocul vostru AM FOST SLAB, FRICOS ȘI PLIN DE CUTREMUR. Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirele înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor ci pe puterea lui Dumnezeu. (1 Cor. 2:1-5).

Când Pavel a venit în Corint simțea slăbiciune și frică în suflet. Nu era plin de acea siguranță și de acel elan de tipul: doar am predicat de atâtea ori Evanghelia, doar știu atât de bine Evanghelia. Am exercițiu, am deprinderi oratorice. Voi mai predica odată. Ce e mare lucru în asta. Dar atitudinea sa era alta. Cel rău lupta ca el să nu vestească Evanghelia. Și Pavel simțea groază și slăbiciune, și-I spunea Tatălui: ***Doamne, sunt slab și plin de teamă. Sunt fără putere, dar mă încred în Tine. Mă încred în Tine că atunci când voi deschide GURA Tu îmi vei da CUVÂNT să vorbesc și voi vesti cu îndrăzneală Evanghelia!*** Ba mai mult, Pavel în slăbiciunea sa, insista ca frații să îl susțină permanent în rugăciune:

- Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții, și pentru mine, ca, ori de câte ori îmi deschid gura, ***să mi se dea cuvânt*** ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei, al cărei sol în lanțuri sunt, pentru ca, zic, să vorbesc cu îndrăzneală, cum trebuie să vorbesc. (Efeseni 6:18-20)

Pavel când predica resimțea slăbiciune. Și nu se încredea în cunoștințele sale, în memoria sa, în experiența sa de predicator, în abilitățile sale oratorice. Știa că toate acestea sunt susținute de DOMNUL secundă de secundă. Nu există DEISM. Nu există ceasuri care să funcționeze fără PUTEREA activă a CEASORNICARULUI. Memoria și abilitățile sale veneau din DUMNEZEU și erau susținute de Dumnezeu. Și Pavel nu dorea doar să transmită un mesaj. El dorea să predice Evanghelia CU ÎNDRĂZNEALĂ și prin Duhul. Și știa că pentru acest lucru are nevoie de mai mult decât abilități, care și ele funcționau doar prin puterea Celui care susține toate lucrurile. Avea nevoie de DUH SFÂNT ca să transmită nu un mesaj, ci mireasama VIE a lui Hristos cel înviat. Și se încredea TOTAL în Domnul înainte de fiecare predică. Uneori situația e de așa natură încât SIMȚIM și VEDEM SLĂBICIUNEA. Dar când nu suntem expuși unor pericole vizibile, atunci trăim iluzia siguranței și comitem din nou păcatul încrederii în sine, și ne îndepărtăm de acea depedență totală de Domnul.

Ferice de cel care experimentează slăbiciunea PRIN CREDINȚĂ, de cel care se vede slab chiar dacă nu simte asta, și chiar dacă toate circumstanțele vizibile sunt de partea lui.

Revenim la cap. 7. Pavel își arată grija și încrederea față de Corinteni pentru a demonta orice minciună din partea lor, cum că el i-ar fi uitat, sau că ar fi dezamăgit, sau supărat pe ei. Pavel vrea ca cei din Corint să știe că el a primit de la Tit veștile despre ei și a fost foarte încântat de receptivitatea și pocăința lor. Pavel este mângâiat prin pocăința și ascultarea corintenilor, dar și mai mult, prin mângâierea de care a avut parte Tit. Deci Pavel s-a bucurat de veștile primite de la corinteni, dar s-a bucurat și mai mult de faptul că duhul lui Tit a fost răcorit în mijlocul corintenilor. De ce și cum se explică acest lucru? Înseamnă că Tit era mai de preț decât corinteni în ochii lui și astfel mângâierea lui Tit a contat mai mult decât pocăința Bisericii din Corint? Nicidecum! Pavel vrea să spună altceva:

- El vrea să spună că s-a bucurat mai mult de faptul că Tit a fost mângâiat decât de faptul că el însuși a fost mângâiat. Și Tit și Pavel au fost mângâiați de corinteni. Pavel se bucură mai mult de mângâierea lui Tit, decât de propira sa mângâiere. Pavel rămâne în duhul lui Hristos, mereu orientat spre celălalt, punând pe celălalt mai presus de sine. Și poate că Tit se afla într-o situație în care avea mare nevoie de mângâiere. Și atunci Pavel se bucură mai întâi de mângâierea lui Tit și apoi de propria sa mângâiere. Este ca și cum ar fi doi oameni însetați. Dar unul are mai mare nevoie de apă. Și sosește ceva apă pentru amândoi. Cel mai puțin însetat se bucură de apă, dar se bucură mai ales că al său coleg de suferință a primit apa de care avea așa mare nevoie. Este posibil acest scenariu, și astfel decizia de a-l căuta pe Tit să fie determinată atât de dorința de afla vești despre corinteni cât și de dorința de a vedea cum rezistă Tit în mijlocul luptelor spirituale.
- Și apoi, Pavel se bucură de faptul că lauda sa despre corinteni înaintea lui Tit s-a adevărit. Pavel este aici ca un tată care se bucură că ai săi copii i-au făcut cinste: ***și dacă m-am lăudat puțin cu voi înaintea lui, n-am fost dat de rușine. Ci, după cum, în orice lucru v-am spus adevărul, tot așa și lauda noastră cu voi înaintea lui Tit, s-a adevărit.*** Prin aceste cuvinte, Pavel le demonstrează clar că el a rămas tatăl lor. Că pentru el, ei sunt copiii săi în Domnul cu care se laudă înaintea fraților. Și Pavel se bucură că se poate lăuda în Domnul cu ai săi copii.

Într-adevăr, când te gândești că liderul pe care l-ai bârfit este supărat și dezamăgit de tine, e mare lucru să vezi în el o inimă de tată, care este plină de grijă sfântă pentru tine, care are încredere în tine, care se laudă cu tine, care este plin de bucurie pentru fiecare pas în credință pe care îl faci. Pavel oglindea inima de Tată a lui Dumnezeu, oglindea grija, acceptarea, bucuria Tatălui din ceruri. Privind la Pavel, corinteni puteau fi încredințați că și Tatăl din ceruri nu i-a lepădat, nu i-a uitat, nu este supărat pe ei, ci are grijă de ei, are încredere în ei, se laudă cu ei. Cu toate că cei din Corint suferiseră mari înfrângeri și erau

departe de unde ar fi putut fi, totuși Pavel îi accepta așa cum erau și se bucura de fiecare pas, cât de mic, înainte. Și aceasta era și inima lui Dumnezeu. Iertarea în Hristos era desăvârșită pentru Biserica din Corint. Domnul se bucura pentru fiecare mic pas înainte.

Pavel este mângâiat:

- Prin venirea lui Tit
- Prin veștile despre viața spirituală a Bisericii din Corint
- Prin mângâierea lui Tit în mijlocul Corintenilor

Tit era în viață și era bine. Corinteni se pocăiseră, copiii lui trăiau! Tit, care probabil era mai fragil sau avea mare nevoie de mângâiere în acea perioadă, fusese mângâiat și nu descurajat de Biserica din Corint. Tit primise o sarcină dificilă de a merge în Corint. Dacă Biserica de acolo ar fi respins scrisoarea lui Pavel, Tit ar fi avut parte de respingere, descurajare și întristare. Așa se explică preocuparea lui Pavel de a-l găsi pe Tit. El nu avea liniște, căci știa că Tit poate fi descurajat. De asemenea a așteptat cu nerăbdare vești de la corinteni. Și deci Pavel, pentru a-l găsi pe Tit, părăsește Troa deși i se deschisese în Domnul o ușă pentru Cuvânt. Pavel nu se considera indispensabil în lucrarea Domnului. Ba mai mult nu era sedus de NOUTATE în lucrare și păstra echilibrul preocupării față de întărirea și extinderea Împărăției lui Dumnezeu. Există mirajul NOUTĂȚII. Și acesta e valabil oriunde, chiar în lucrarea creștină. În relații când întâlnim pe cineva, o persoană NOUĂ pentru noi, tendința este să îi dăm mai multă atenție, să o cunoaștem, și să ne facem cunoscuți, și aprecierea ei pare mai valoroasă decât aprecierea celor care deja ne cunosc de multă vreme. Și se poate întâmpla și în Biserică ca persoanele noi care se întorc la Domnul se genereze acest miraj în noi. E adevărat că orice suflet care se întoarce la Domnul aduce o prospețime și încurajare specială, și are nevoie de o grijă specială. Dar nu vorbesc despre acest aspect. Ci despre mirajul noutății. Și după ce mirajul noutății trece, se diminuează și atenția și preocuparea și se caută o altă noutate. Pavel învinge mirajul noutății. El RĂMÂNE preocupat față de corinteni și după câțiva ani de la nașterea acestei Biserici, și este preocupat și de destinul spiritual al colegilor săi de slujbă, și alege să plece din mijlocul unei LUCRĂRI NOI din Troa pentru a avea grijă de lucrările cele vechi. Pavel învinge mirajul NOUTĂȚII, și nu acesta îl motivează în lucrare ci slujirea Bisericii lui Hristos după voia lui Dumnezeu. Și el găsește un echilibru sfânt în a-și investi energiile atât în deschiderea unor porți NOI pentru Cuvânt, cât și în întărirea în credință a celor care deja erau în Împărăția lui Dumnezeu. Cu siguranță că cele două aspecte sunt legate între ele și fac parte din unicul proces al lărgirii Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Dar rămâne o provocare să investim echilibrat între timpul petrecut pentru vestirea Evangheliei celor necredincioși și timpul investit pentru întărirea fraților în credință.

Pavel revine în acest context la TEMA ÎNTRISTĂRII. El este conștient că epistola sa i-a întristat. Totuși nu îi pare rău. El știa că ieșirea lor din acea cădere spirituală NU PUTEA AVEA loc fără întristare. El nu voia să îi întristeze dar știa că vindecarea NU PUTEA AVEA LOC FĂRĂ ÎNTRISTARE. Și ce a încercat să facă a fost măcar să diminueze cât se poate

întristarea. Nu a venit la ei, ci le-a trimis o scrisoare. Dar ÎNTRISTAREA nu putea fi evitată. Cel care merge fără să știe pe un drum al pierzării, nu poate reveni la drumul vieții decât PRIN ÎNTRISTARE. Întristarea vine în urma confruntării și muștrării, și această întristare generează POCĂINȚA. Când crezi că ești BINE, și ți se pune oglinda și vezi că de fapt nu ești bine, și că ai greșit, și că drumul pe care mergi duce la pierzare, și că prin ce ai făcut ai lovit în Domnul și în Împărăția Sa, nu se poate să nu te întristezi. Și aceasta dacă ești cât de cât sincer cu Domnul și cu tine. Aflarea adevărului despre noi produce întristare. Dar fără acest pas, nu e cu putință să se ajungă la următorul pas: pocăința și curățirea. În Pavel vedem inima Domnului. Domnul NU VREA să ne întristeze, Domnul nu vrea să ne vadă întristați. Dar Domnul vrea să ne vadă curățiți. Și atunci întristarea devine ceva inevitabil. Și Domnul ne ve descoepri adevărul despre greșelile noastre. Și acest lucru e valabil atât pentru situații concrete ca cele ale corintenilor cât și în situații care au în vedere curățirea adâncului nostru, curățirea gândurilor ascunde ale inimii, curățirea la nivelul motivațiilor, atitudinilor (cum a fost curățirea lui IOV). Și acest tip de curățire nu se sfârșește niciodată. Mereu mai este ceva de corectat în noi în ce privește raportarea la Domnul, la sine, la ceilalți. Mereu este un MAI bine. Dar la acest mai bine se ajunge prin procesul întristării, prin scoaterea la iveală a ce este ascuns și murdar în noi, prin căința și apoi curățirea de acesta. Și mereu este atât de greu MOMENTUL confruntării cu ADEVĂRUL despre noi. Mereu aduce întristare. Dar altfel nu se poate. Și Domnul în marea Sa bunătate ne descoperă progresiv adevărul despre noi înșine. Iar antidotul depresiei este cunoașterea dragostei necondiționate a lui Dumnezeu, a iertării Sale desăvârșite și a puterii Sale fără margini de a ne transforma și vindeca. Și cu cât cunoaștem mai mult din El, cu atât putem suporta mai multe lucruri despre noi înșine. Ideea este că fără cunoașterea adevărului despre NOI, nu ne putem curăți, nu putem crește în asemănarea noastră cu Domnul. Ferice de cel care se scufundă din belșug în dragostea Sa căci el poate suporta mai mult din adevărul despre sine, și deci el poate fi curățit mai repede de Domnul. Nu există vindecare fără pocăință. Și nu există pocăință fără întristare. De aceea Pavel, deși NU VREA să își întristeze copiii, le scrie o scrisoare și nădăjduiește în vindecarea ce va veni. Și vindecarea a venit! Și este atât de încurajator pentru noi. Când citim 1 Corinteni ne speriem de problemele din Corint și nu ne gândim că aceștia vor fi receptivi la epistolă. Dar iată că ei au fost receptivi, și s-au pocăit de toate păcatele lor, și au revenit cu râvnă pe calea adevărului. Și Pavel a nădăjduit că ei se vor pocăi. Căci Pavel îi cunoștea și avea încredere în ei. El a înțeles că ei au fost prinși în capcana celui rău, au fost doborâți (din vina lor de altfel) de un puternic atac spiritual. Dar nu a fost cea alegere de tip IUDA de a renunța la Mântuitorul. E o mare diferență între căderea lui IUDA și cea lui Petru. Discernământul spiritual al lui Pavel îi spunea că cei din Corint sunt mai degrabă prinși într-o capcană și nu în situația în care au ales în mod deliberat să renunțe la Domnul. Și Pavel le scrie scrisoarea și slavă Domnului că aceștia sunt smulși din capcana celui rău. Deci în inima lor mai era credință și dragoste de Domnul. Aveau însă nevoie de Lumina din afară care să le arate VOIA Domnului cu privire la ei. Și când Lumina a venit prin scrisoarea lui Pavel, s-au pocăit grabnic și cu mare sinceritate de toate păcatele lor:

- Ce frământare a trezit în voi! Și ce cuvinte de dezvinovățire! Ce mânie! Ce frică! Ce dorință aprinsă! Ce râvnă! Ce pedeapsă!

Când aflăm adevărul despre noi ne tulburăm. Și adesea ne tulburăm căci avem impresia că și Domnul tot în acel moment află acel adevăr. Și ne întrebăm: ne va mai iubi, ne va mai ierta, va mai fi de partea noastră? Dar surpriza este doar pentru noi. Domnul știa de mult lucrul acela despre noi. Și nu l-a împiedicat să ne accepte, să ne ierte, să fie de partea noastră. Iar acum, când este scos la iveală spre curățire, cum să Îl împiedice să continue să ne poarte în harul Său?

Există și o întristare care duce la moarte. Întristarea după voia lui Dumnezeu duce la pocăință și prin pocăință la viață. Întristarea lumii aduce MOARTEA. Putem dezvolta mult această expresie, dar din context, ea se pare că se referă la faptul că poți afla adevărul despre tine și acest lucru să te distrugă. Întristarea lui Petru l-a condus către viață. Întristarea lui Iuda către sinucidere. Dacă afli adevărul despre tine, fără perspectiva harului, iertării, vindecării din partea lui Dumnezeu, atunci acel lucru te va distruge, te va cufunda în întuneric și nu îți va aduce LUMINA. Cu siguranță că sunt și alte tipuri de întristare ale lumii care duc la moarte. Dacă renunți la ceva de dragul lui Hristos, LUMEA poate aduce în tine o întristare că ai pierdut acel lucru. Și te poți întoarce înapoi la acel lucru și să îl pierzi astfel pe Hristos. Cred că este o expresie generală folosită de Pavel dar care capătă un sens specific din pricina contextului. El ne un semnal de avertizare: nu orice întristare vine de la DOMNUL, nu orice întristare este DUPĂ voia lui Dumnezeu, și nu orice întristare duce la VIAȚĂ. Sufletul nostru va fi încercat de multe întristări. Unele vor fi după voia lui Dumnezeu și ne vor conduce la viață. Altele vor fi generate de lume și de cel rău și ele ne vor conduce la moarte. Ferice de cine distinge între ele și se lasă purtat de întristarea după voia lui Dumnezeu, dar respinge în adâncul său întristările lumii. Ferice de cel care are discernământ duhovnicesc asupra propriilor trăiri sufletești!

Versetul 12. Observ că din toate problemele menționate de Pavel în prima scrisoare, el pare să insiste acum în special pe cea a curvarului din Corint. Se pare că o consideră ca fiind cea mai gravă. Căci e vorba de o necurăție sexuală. Păcatul făcut în TRUP e cel mai grav din perspectiva lui Pavel (vezi 1 Cor. cap. 6). Iar tolerarea unui asemenea păcat în Biserică poate distruge FOARTE repede Biserica. Orice păcat tolerat în Biserică se va răspândi foarte repede. Dacă se tolerează bârfa, foarte repede, Biserica se va umple de bârfă. Dacă se tolerează lipsa de respect față de autoritate, foarte repede, această lipsă de respect va caracteriza întreaga comunitate. Și tot așa. Puțin aluat dospește toată plămădeala. Și acum: dacă este tolerat un păcat sexual, atunci păcatele sexuale se vor răspândi în toată Biserica. Și deși toate sunt grave acesta are o gravitate aparte. De aceea, Pavel insistă în a doua sa epistolă atât de mult pe pocăința corintenilor față de tolerarea curvarului din Biserica de acolo.

Versetul 15. Dragostea lui Tit pentru corinteni a crescut. Dragostea de frați crește și odată cu cunoașterea lor. Tit îi iubea pe cei din Corint înainte de vizitarea lor. Dar după ce i-a cunoscut, ei nu mai erau doar niște nume pentru el. Și cu siguranță că îi putea iubi mai mult. Și faptul că a văzut pocăința și ascultarea lor, l-a făcut să îi iubească mai mult. Cunoașterea părților bune, chipului lui Hristos din frați, ne va ajuta să îi iubim mai mult. Deci, dacă vrei să îi ajuți pe frați să se iubească mai mult, răspândește VEȘTILE BUNE despre ei, veștile despre biruințele și faptele lor bune. Dacă vrei să îi împiedici pe frați să crească în dragostea

frățească, atunci răspândește veștile rele despre ei, despre căderile lor, și despre păcatele și slăbiciunile lor.

În studiul din 2 Corinteni am punctat resursele puse la dispoziție de Domnul pentru a trăi o viață de biruință. Capitolul 7 vorbește deschis despre resursa intitulată pocăință. Ea face parte din resursele noastre. Alături de acea scaldare permanentă în sângele lui Isus care ne acoperă necurățiile pe care nu le conștientizăm, există o pocăință punctuală pentru păcatele pe care Duhul ni le aduce în lumina conștiinței. Pocăința este o resursă. Pavel nu încurajează transformarea harului în desfrânare, dar prezintă pocăința ca pe o resursă esențială în viața de credință. Căci din pricina faptului că venim la Domnul atât de bolnavi, din pricina faptului că această creștere spirituală este un proces, din pricina faptului că războiul spiritual este atât de intens, din pricina necredinței noastre, din pricina alegerilor noastre greșite, păcatul ne întinează adesea. După cum spune Iacov: cu toții păcătuim în multe feluri. De aceea, pocăința este o resursă fundamentală în creșterea spirituală.

Capitolul 7 începe cu afirmația: *Am o mare încredere în voi*, și se încheie cu afirmația: *Mă bucur că mă pot încrede în voi toate privințele*. Pare evident că scopul scrierii capitolului este faptul că Pavel vrea să îi asigure de încrederea lui în ei. Pavel le dă o fabuloasă lecție de încredere creștină. El era apostol și părintele lor spiritual. Și a avut o mărturie impecabilă în mijlocul lor pentru mai bine de 1,5 ani. și prin el s-au întors corinteni la Domnul. Și ei erau cei care făcuseră recent atâtea greșeli, relatate în 1 Corinteni. Și de-abia se pocăiseră de ele. Și acum veniseră de nicăieri niște apostoli mincinoși care îl defăimau pe Pavel. Și pornind de la defăimările acestora ei își pierd încrederea în Pavel. Dar apostolul, în ciuda multelor greșeli comise de corinteni și în ciuda faptului că aceștia începuseră să se îndoiască de el, **NU ÎȘI PIERDE ÎNCREDEREA ÎN EI**. Pentru că baza încrederii creștine, bază cu care opera Pavel, era alta decât cea cu care operau corinteni. Cum de nu și-a pierdut Pavel încrederea în corinteni? Pavel nu și-a pierdut încredea în corinteni pentru că:

- Nu asculta vorbele și defăimările rostite de alții.
- Pentru că punea ca temelie a relației nu ce a auzit de la alții despre corinteni ci ceea ce a văzut el însuși cu ochii lui când a relaționat cu ei.
- Pentru că Pavel vedea ansamblul și nu rămânea în detalii, adică vedea ansamblul creșterii lor, și nu rămânea blocat pe greșelile lor prezente.
- Pentru că Pavel nu aștepta perfecțiunea din partea corintenilor pentru a avea încredere în ei.
- Pentru că Pavel era atent la disponibilitatea lor de a se pocăi și de a se schimba și nu rămânea blocat pe greșelile lor.
- Pentru că Pavel privea greșelile lor în lumina dinamicii războiului spiritual și al creșterii spirituale.
- Pentru că Pavel era un om la harului care oferea mereu a doua șansă.

- Pentru că Pavel îi privea ca frați pe baza neprihăririi primite de ei prin credința în Isus Hristos și nu pe baza unei neprihăniri personale a acestora, și îi privea așa căci se privea pe sine pe baza neprihănirii lui Hristos și nu a neprihănirii date de Lege.